

Γενέθλιον της Θεοτόκου
8 Σεπτεμβρίου, 2020

Αγαπητέ μου Ενορίτη,

Μάθαμε να ζούμε στον πυρετό των πόλεων. Σύνθλιβεται ο άνθρωπος. Ανάμεσα στη σκόνη. Το θόρυβο. Τις πολυκατοικίες τις τόσο ασφυκτικές.

Αισθάνεσαι όλα τούτα να σου καταπιέζουν την ψυχή. Νιώθεις να πνίγεσαι.

Πώς να μη γίνει τούτο, όταν τόσο μακριά βρίσκεσαι από τα τόσα της δημιουργίας δώρα; Μακριά από τη γαλήνη της φύσης;

Αισθάνεσαι συχνά να κυκλοφορείς μέσα σ' αυτό τ' ασίγηστο ρεύμα του θορύβου. Του κνηγνητού του χρόνου. Της διαρκούς αναζήτησης.

Έρημος λοιπόν; Ναι. Και αναζητούνται οάσεις. Με νερό και οξυγόνο. Για ν' αναπνεύσει ο άνθρωπος.

Χρειάζεται μια νέα κατάκτηση της ευαισθησίας. Της ανθρωπιάς. Της αγάπης.

Ν' ανοίξουμε τα χέρια προς τον ουρανό. Για να γεμίσουν από το πλήρωμά Του.

Να δημιουργούμε παντού οάσεις. Οξυγόνο να προσφέρουμε. Και νερό.

Μήπως όμως δεν πρέπει άλλου ν' αναζητούμε; Αλλά όλοι να δουλέψουμε; Για να συμπληρώσουμε τα κενά;

Ευτυχισμένοι πάντως, όποιος πήρε ένα τέτοιο μήνυμα.

Τι φοβεροί, αλήθεια, οι γκρεμοί στη μοναξιά!

Τι ερημιά μέσ' στης σύγχρονης κοσμούπολης τη μυρμηγκιά!

Κι όμως υπάρχουν άνθρωποι, πολλοί γύρω. Μπορεί να υποφέρουν από το «σύνδρομο της πολυκατοικίας». Πώς θα ξυπνήσουν όλοι τούτοι; Πώς θα μάθουν να ζουν; Ν' αναπνέουν; Ν' αγαπούν; Πώς θα φτιάξουμε λοιπόν στην έρημο οάσεις; Με χώμα; Με νερό; Πώς;

Πώς θα ξεφύγουμε από την ασφυκτική τούτη της γης μας φυλακή;

Πώς θ' αποφύγουμε το πυρωμένο το κεντρί του πόνου του καθημερινού;

Υπάρχει τόση αδυναμία γι' απόδραση.

Συχνά νομίζουμε, πως ψηλαφούμε το θάνατο.

Θλιβερό το φαινόμενο: Άνθρωπος μόνος!

Καλάμι που ταλανίζεται στον άνεμο.

Η απουσία των άλλων είναι συχνά η οδύνη μας. Αληθινή εξορία. Ζωή που γίνεται καταδίκη. Οι καρδιές γυρεύουν στηρίγματα, για να επιβιώσουν.

*Η αναζήτηση όμως τούτη συχνά καταντά βάδισμα πάνω σε σχοινί τεντωμένο.
Ίσως όμως έφτασε η εποχή, που θα πρέπει να δούμε κατάματα μερικά πράγματα. Μπορεί να σπαράζουμε στα νύχια του χρόνου. Μέσα όμως από τούτη την οδύνη πάντα έρχεται η καινούργια γνώση.*

Ας θυμηθούμε όμως και τις ερχόμενες γενιές. Ο ερχομός τους μας θυμίζει μια μεγάλη αλήθεια. Αλλοίμονο σ' όποιον μένει χωρίς ελπίδα.

Συνέβηκε όμως τέτοιο πράγμα σ' εμάς; Μήπως πρέπει εδώ να προβληματιστούμε λοιπόν; Εδώ να εντοπίσουμε την προσπάθειά μας;

Ας το καταλάβουμε. Τη χρωστάμε την καλωσύνη στον άλλους.

Γύρω απ' τον άνθρωπο ας συσπειρωθούμε λοιπόν.

Ακόμη πιο κοντά στους ανθρώπους να σταθούμε πρέπει τώρα.

Να γίνουμε σαν τα παιδιά. Να ζήσουμε μαζί τους. Με φυσικότητα. Σε πλαίσια ονειροφαντασίας. Να! Ο στόχος μας.

Πολλοί προσπάθησαν να εξαλείψουν το χαμόγελο το παιδικό. Με χίλιους τρόπους. προβάλλοντας φαινόμενα αφασίας και αδιαφορίας. Ίσως να κατάφεραν να φέρουν ένα μαρασμό της παιδικής ζωηράδας.

Δεν μπορεί όμως να υπάρξει μια «κοινωνία» μεγάλων και μόνο.

Μια κοινωνία έχει και την «πτέρυγα» των παιδιών. Των μικρών. Της νεολαίας. Χωρίς αυτά δεν γίνεται τίποτε.

Πολλά έγιναν και γίνονται στ' όνομα της προόδου. Ένας άκρατος επιστημονισμός κυριαχεί.

Και μετά; Τι περιμένουμε άλλο;

Διερωτάται και προβληματίζεται ο καθένας. Ίσως και ν' ανησυχεί λίγο.

Θέλει της ψύξης την αίσθηση ν' αποφύγουμε.

Καινούργια παιδιά λοιπόν.

Με μια ειλικρινή αυτοπαράδοση.

Ναι, Κύριε. Κάνε μας, ότι θέλεις.

Με την αγάπη μου,

Γεώργιος